

Εξ' απαλῶν ονύχων ἡ 7η τέχνη επεξεργαζόταν τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἦρθε σαν μιὰ τεχνολογικὴ εξέλιξη τοῦ θεάτρου, τὸ ὁποῖο γεννήθηκε κατὰ πῶς μας τα ἀφηγοῦνται οἱ ἱστορικοὶ, στα τέλη τῆς ἀρχαϊκῆς περιόδου ἂς πούμε πέντε αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ, ἐδῶ σε αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἐν πολλοῖς ἔβαλε ἀπὸ τότε τὶς ρίζες, τὸν κορμὸ καὶ τὰ φυλλῶματα τῆς παγκόσμιας κινηματογραφικῆς θεματολογίας.

Τὰ πάθη, οἱ ἐρωτες, οἱ πολεμικὲς συμπλοκὲς, οἱ ἐξουσίες, ὅλη ἡ βεντάλια τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς ἀναδεικνύονται καὶ στὸν κινηματογράφο. Ὁ πρόλογος τούτος ἀπαραίτητος γιὰ ἓνα μικρὸ σημείωμα πάνω στις ταινίες «Suntan» (2016) καὶ «Ἡ μπαλάντα τῆς τρύπιας καρδιάς» (2020).

Υπάρχουν κάποια κοινὰ στοιχεῖα, ἀνάμεσα σε αὐτὲς τὶς κινηματογραφικὲς παραγωγές. Ὅπως ἡ ἀποτύπωση κάποιων ἀπὸ τὶς σύγχρονες παθογένειες που πλήττουν τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου μας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα νὰ καταγράψουν τὴν καθημερινότητα μερικῶν, ἂς

πούμε, ασυνήθιστων ομάδων πολιτών. Για κάποιους ίσως να χαρακτηρίζονται ως περιθωριακοί, καθώς δεν συντάσσονται με την καθεστηκυία συνταγή: σπίτι - δουλειά - σπίτι, οικογένεια, προκοπή, επιτυχία.

Ταυτίζονται επίσης στο ότι στήνουν τα σενάρια τους στη δεύτερη δεκαετία του 20ου αιώνα, με τα Μνημόνια να έρχονται για να αλλάξουν την μορφή της χώρας, όπως τη συμπεριφορά των ιθαγενών, σε μια χρονική περίοδο που ήρθε για να γκρεμίσει το όποιο είδωλο της ισχυρής χώρας που είχε, τάχα, οικοδομηθεί. Η μετάβαση από τη μαζική φτώχεια, στην αλόγιστη κατανάλωση και από εκεί στο ξήλωμα της ευμάρειας μοιραία διαμορφώνει τα πάντα.

Έτσι ο Αργύρης Παπαδημητρόπουλος χρησιμοποιεί την Αντίπαρο για τα γυρίσματα της *Suntan* και αξιοποιεί το ταλέντο του Μάκη Παπαδημητρίου για να δέσει το σενάριό του. Όπου ζούμε δυο μεταμορφώσεις.

Η μια, το νησί όταν από την χειμερινή απομόνωση και μελαγχολία την εποχή που φτάνει ο γιατρός να αναλάβει, μεταμορφώνεται το θέρος σε ένα θορυβώδη τόπο μόνιμου πανηγυριού, διασκέδασης, με ποταμούς αλκοόλ, ένα άνευ μέτρου ξεφάντωμα. Η άλλη μεταμόρφωση είναι του πρωταγωνιστή. Ο μαζεμένος, μοναχικός γιατρός βρίσκεται μπροστά σε μια άλλη πραγματικότητα και μπαίνει άοπλος σε ένα τερέν που δεν μπορεί να αντιληφθεί πόσο αταίριαστο του είναι, μα και πόσο επικίνδυνο μπορεί να γίνει.

Το ότι θα διασυρθεί, το ότι θα απολέσει την αξιοπρέπεια, την προσήλωσή του στο καθήκον απομακρυνόμενος από τον Ιπποκράτειο του όρκου γίνεται σαφές. Το ερώτημα που τίθεται, είναι πόσο χαμηλά θα ακουμπήσει. Μαζί με τούτη τη ζοφερή πλοκή, αποκαλύπτονται τα σημεία της εποχής, το τι θεωρείται επιτυχία, την αλλοίωση των ντόπιων χαρακτήρων από τη λαίλαπα του τουρισμού, μια προχειρότητα, μια φτήνια που δείχνει απλωμένη, διαστρωματωμένη σχεδόν παντού και βεβαιωμένα κυρίαρχη.

Ο Γιάννης Οικονομίδης, ο οποίος ερμηνεύει και ένα μικρό ρόλο στην «*Suntan*», στήνει την δική ιστορία μακριά από θάλασσες και νησιά. Τα τοπία του είναι καμπίσια, οι ήρωές του σκληροτράχηλοι, περισσότερο εκπρόσωποι των φυλών της νύχτας και λιγότερο οτιδήποτε άλλο. Αντιμετωπίζουν τη ζωή κινούμενοι σε αυτό που οι περισσότεροι θεωρούν παραβατικό πλαίσιο. Στο περιθώριο. Αλλά εκεί είναι κυρίαρχοι. Γεμάτοι ισχύ.

Προετοιμασμένος από την εποχή του «Σπιρτόκουτο», περίμενα την ένταση, τους διαλόγους, τις ατάκες και τις συνεχείς επαναλήψεις τους, που έρχονται σαν υπογραμμίσεις του επιπέδου των ηρώων του. Ο σκηνοθέτης εφορμά στο κόσμο που έχει χτιστεί στις νύχτες της επαρχίας και σκιαγραφεί κάθε είδους παρακμή. Ωμά.

Θαυμαστής της δουλειάς του και φίλος μου χαρακτηρίζει την ταινία ως μαύρη κωμωδία, σχολιάζοντας ότι το «*χιούμορ του Οικονομίδη του ή των αδερφών Κοέν με κάνει να χαμογελώ πονηρά και αυτό μου είναι αρκετό*» . Έτερος cinefil

ομοϊδεάτης, βρίσκει πως:

«*τα βλέμματα Σταμουλακάτου - Μουρίκη ήταν λεπίδες χιούμορ και ψυχοπλακώματος*».

Η ταπεινότητά μου, πάντως, αν και έψαξε αρκετά, βρήκε μόνον το ψυχοπλάκωμα, καθώς επίσης ότι το καθαρό πρόσωπο της Παπαδοπούλου, είναι από εκείνα που δεν χρειάζονται ούτε μακιγιάρισμα.

(Άσε που είναι tale quale με γνωστό μου πρόσωπο όπως ήταν ,όμως, πριν 40 χρόνια).